

ΝΕΟΛΟΓΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΙ
ΜΕΤΑ ΤΟΥ "ΝΕΟΛΟΓΟΥ"

Ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐτησίᾳ . . . Φρ. χρ. 46
Ἐν ταῖς Ἑπαρχίαις Μετ. 16
Ἐν Ἑλλάδι, Ἀθήναις καὶ ἑ-
ρῶσι Φρ. χρ. 70
Ἐν Ρωσίᾳ Ρούβλ. 25
Ἐξάμηνιοι τὰ ἡμίση.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Δ. Ι. ΒΟΥΤΥΡΑΣ.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΙ
ΑΝΕΥ ΤΟΥ "ΝΕΟΛΟΓΟΥ"

Ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐτησίᾳ . . . Μετ. 4
Ἐν ταῖς Ἑπαρχίαις . . . Διό. Τ. 1
Ἐκτὸς τῆς Τουρκίας . . . Φρ. χρ. 25
Αἱ συνδρομαὶ ἐκίηται.

Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται ἡροσίον δύο (2).

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Πολιτικὴ Ἐπιθεώρησις.—(Ἐρνέστου Κουρτίου) Ἡ Ἑλλη-
νικὴ Ἱστορία (Μεταφραζομένη ὑπὸ Μ. Ε. Μιχαλοπούλου).—Ὁ
Ἀρριανός.—Τὸ αἰδῶμα (Ποίημα).—Κοινὰ νόμιμα ἢ τὸ παρ'
ἀρχαίοις Ἑλλήσι διενθὲς δίκαιον.—Ποικίλα.—Ἡ νεοελληνι-
κὴ γλῶσσα ἐν τοῖς ἡμετέροις ὄχλοις (ὑπὸ Ἰωακείμ Βαλα-
δάνη).—Ὁ κόσμος ἐν ᾧ ζῶμεν (Διάλογος).—Ἡ Δευτέρα Μήνηρ
(δυνήμη).

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Τὸ μέγα καὶ σπουδαιότερον πολιτικὸν γεγονός, τὸ ὄν-
τως βαρύνον ἐπὶ τῆς γενικῆς ἐν Εὐρώπῃ πολιτικῆς εἶναι
ἀναμφισβήτητος αἰ ἐν τῷ Ἠνωμένῳ βασιλείῳ διεξαγόμε-
ναι γενικαὶ ἐκλογαί, αἵτινες δὲν ἔληξαν μὲν ἔτι, ἀλλ'
ὀπωσδήποτε τὸ ἀποτελεσμα αὐτῶν προμηνύεται ὑπὲρ
τοῦ φιλελευθέρου κόμματος, ὡς εἰκάζεται ἐκ τῆς μέχρι
τουδε ἀναλογίας τῶν διεξαχθεισῶν ἐκλογῶν. Ἀπέχον-
τες τῆς δι' ἀριθμῶν ἀνεπίδεως τῶν γενομένων καὶ τῆς
συγρίσεως τῶν μέχρι τοῦδε γνωστῶν ἀποτελεσμάτων
πρὸς τὰ ἐπιτευχθέντα κατὰ τὰς γενικὰς ἐκλογὰς τοῦ
1886, αἵτε τοῦ τοιοῦτου ἔργου ἐξερχομένου τῶν στενῶν
ὁρίων εβδομαδιαίας ἐπιθεωρήσεως, περιοριζόμεθα εἰς
τὴν ἐπιγινομένην βαθυνδὸν ἐντύπωσιν παρ' ἅπαντι τῷ
εὐρωπαϊκῷ δημοσίῳ, ὅπερ μετὰ μεγάλης προσοχῆς πα-
ρακολουθεῖ τὰ ἐν Ἀγγλίᾳ γινόμενα καὶ ἐξετάζει ὅποια
ὑπὸ τὴν ἐποχὴν τῆς γενικῆς πολιτικῆς συνέπειαι τῆς
εἰς τὰ πράγματα ἐλεύσεως τοῦ γηραιοῦ ὑλοτόμου τοῦ
Χάθαρδεν, τοῦ ὄντως τιμηθέντος ὑπὸ τοῦ Δζὸν Βουλ
κατὰ τὰ τελευταῖα τοῦ βίου ἔτη καὶ ἀναδειχθέντος ἀξίου
τῆς ἐμπιστοσύνης μεγάλου ἔθνους παρὰ τὰς φωνα-
σκείας τῶν ἐν τῇ ἐξουσίᾳ καὶ ἰδίᾳ τοῦ πολλοῦ μαρκη-
σίου, τοῦ μὴ ἀποδυσπετήσαντος καὶ πρὸ τῆς μομφῆς
ὅτι ὁ τῶν φιλελευθέρων ἡγέτης, ἐμμένων ἐν τῇ ἱρλαν-
δικῇ πολιτικῇ αὐτοῦ ὑπονομεύει τῆς βάσεις τῆς τοῦ
ἀγγλικοῦ ἔθνους ἐνότητος καὶ διασπᾷ τοὺς συνδέον-
τας τὴν ἱρλανδίαν μετὰ τῶν λοιπῶν τοῦ ἠνωμένου
βασιλείου μερῶν δεσμούς. Καὶ ἀληθῶς ἢ εἰς τὴν ἐξου-
σίαν ἀνοδος τοῦ φιλελευθέρου κόμματος τὰ μέγιστα βα-
ρύνει ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς πολιτικῆς τοῦ ἀνακτοβουλίου
Ἰακώβου καὶ ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς ὑπὸ τὴν ἐποχὴν μὲν
ἐκείνης ἢ μεγάλην Βρετανία ἀπαλλαγῆσεται τῶν ἐσω-

τερικῶν σπαραγμῶν, οὓς ἀσήμεντοι μικροφιλοτιμίαι
καὶ λόγοι ἐκλογικοὶ προὐκάλεσαν ἐπὶ βλάβῃ τῆς παρὰ
τῷ ἐξωτερικῷ ὑπολήψεως τῆς φιλελευθέρου Ἀγγλίας,
φημιζομένης τέως ἐπὶ ἰσοπολιτεία τῶν ἀρχῶν πρὸς πάν-
τας ἀνεξαιρέτως τοὺς πολίτας ἀνευ διακρίσεως πολιτι-
κῶν φρονημάτων ἢ τῆς οἰκονομικῆς αὐτῶν καταστάσεως
καὶ βαίνουσας ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν μεγάλων πολιτικῶν ἀν-
δρῶν, τῶν δοξασάντων τὴν ἱστορίαν τῆς νεωτέρας Ἀγ-
γλίας ὑπὸ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς με-
γάλῃ προμηνύεται μεταβολή. ἐπισπωμένη ἰδίᾳ τὴν προ-
σοχὴν τῶν τριῶν συμμάχων, βαυκαλιζομένων ἀχρι τοῦδε
διὰ τῆς ιδέας ὅτι ἡ μεγάλη Βρετανία, κοινὰ ἔχουσα τὰ
συμφέροντα μετὰ τῶν τριῶν συμμάχων, τὸν ἀγῶνα αὐτῆς
συνταυτίζει πρὸς τὸν τοῦ τριπλοῦ συνδέσμου καὶ κατ'
ἀνάγκην ἀντίθετον βαίνει τῇ γαλλορωσικῇ πολιτικῇ
πολιτείᾳ, ἥδη δὲ σκεπτομένων ἰσως ὅτι ἡ ἐπικειμένη ἢ
πτῶσις τοῦ μαρκησίου Σαλισβουρὶ ἀνατρέπει τὰς ἐλπί-
δας αὐτῶν παρὰ τὰς τελευταίας διακηρύξεις τοῦ Ρόττε-
ρη, τοῦ θεωρουμένου ὡς ὑποληψίου ἐν τῷ ὑπουργείῳ
τῶν ἐξωτερικῶν, ἐὰν τὴν ἀρχὴν ἀναλάβῃ ὁ κ. Γλάδστον
καὶ δηλώσαντος ὅτι καὶ ἡ φιλελ. κυβέρνησις θὰ ἐξακο-
λουθήσῃ τὴν τῆς συντηρητικῆς ἐξ. πολιτικὴν. Ὅντως ὁ
κ. Γλάδστον ἀναλαμβάνων τὴν ἐξουσίαν τραπήσεται ἢ
ἐτράπη πολιτείαν μετὰ τὴν νίκην αὐτοῦ ἐν ταῖς ἐκλο-
γαῖς τοῦ 1880, ὅτε ἐπεζήτη τὴν μετὰ τῆς Ρωσίας σύμ-
πτωσαν ἐν τῇ μέσῃ Ἀσίᾳ πρὸς πρόληψιν τῶν ἐπὶ τῆς Ἰν-
δικῆς σχεδίων τοῦ ἀνακτοβουλίου Πετρούπολεως καὶ ἐ-
πειράτο διὰ πλαγίων μέσων νὰ προσελκύσῃται τὴν εὐ-
νοίαν τῆς μεγάλης τοῦ Βορρᾶ δυνάμεως, ἣν τὰ μέγιστα
ἐξερεθίσας ὁ τοῦ Μαρκησίου Σαλισβουρὶ διδάσκαλος, ὁ
μακαρίτης λόρδος Δισραέλης, ἐν τῷ βερολινεῖ συνεδρίῳ,
ἐξώθει εἰς ἀντεκδίκησιν τῆς μεγάλης Βρετανίας ἐν τῷ
ἀχανεῖ αὐτῆς ἀποικιακῷ κράτει, ὅπου κυρίως εὕρηται
τὸ μεγαλεῖον καὶ ἡ δύναμις τῆς θαλασσοκράτορος Ἀλ-
βιώνος. Καὶ ναὶ μὲν δυνατόν νὰ λεχθῇ ὅτι καὶ ὁ γηραιὸς
τῶν φιλελευθέρων ἡγέτης ἐμνήθη κατὰ τι τὸν λόρδον
Βύκονσφιλδ ἐν τοῖς ἐν Ἀσίᾳ ζητήμασιν καὶ εἰργάσθη
εἰς τὴν μετατροπὴν τῆς Ἀφγανίας εἰς προπύργιον κατὰ
τῆς εἰς Ἰνδικὴν προελάσεως τῶν Ρώσων, ἀλλὰ δὲν προ-
έβη ἀχρι τοῦ ἐξερεθίσαι τὴν ἐν Πετρούπολει κυβέρνησιν
διὰ μονομερῶν πρὸς τὸν Ἀβδουρραχμὰν συμφωνιῶν,
οἵαι ἦσαν αἱ διὰ τοῦ πρώην ἀντιβασιλέως τῆς Ἰνδικῆς
συννομολογηθεῖσαι τῷ 1886 καὶ ὑπαγαγοῦσαι τὸν ἐμῖρνον
ὑπὸ τὴν ἀγγλικὴν προστασίαν, τὴν ἐδραζομένην ἐπὶ τῆς
ἀντιστάσεως ἐναντίον πάσης ἐκ Μερὸ προελάσεως τῶν

Ρώσων ἀντὶ ἐπιχορηγίας 3,000,000 φράγκων. Ἡ πιθανὴ ἄρα εἰς τὴν ἐξουσίαν ἀνόδος τοῦ πολιοῦ ἀνδρὸς σημαίνει μείζονα πρὸς τὴν Ρωσίαν προσέγγισιν καὶ σύσφιγξιν τῶν δεσμῶν τῶν δύο χωρῶν ἐν τῇ εἰρηνικῇ ἡπείρῳ· ἀλλ' ἡ προσέγγισις αὕτη δύναται νὰ ἔχη ὡς συνέπειαν καὶ τὴν ἐν Εὐρώπῃ ἐπίτευξιν παραπλησίον ἀποτελέσματος μετὰ τὴν τελευταίαν τοῦ κ. Γλάδστωνος ἐκλογικὴν δημογορίαν, ἐν ἣ ψέγων οὗτος τὴν κυβέρνησιν ἐπὶ φιλοπολέμοις τάσεσι καὶ ἐπὶ παραβάσει τῶν ἐν τῷ βερολινεῖῳ συνεδρίῳ δοθεισῶν ὑποσχέσεων ἐνίοις τῶν τοῦ Αἴμου κρατιδίων, διεπίστῳσεν ὅτι τούναντίον ἡ φιλελευθέρα κυβέρνησις ἐμερίμνησε τὰ πάντα νὰ διευθετησῇ ἐπ' ἀγαθῇ τῆς εἰρήνης. Ἐὰν ὁ ἡγέτης τῶν φιλελευθέρων, ἀνερχόμενος τὴν ἐξουσίαν, ἐμμείνη εἰς τὴν πολιτικὴν ταύτην, τὴν σημαίνουσαν πλήρη καὶ ἀκεραίαν ἐφαρμογὴν τῶν συνθηκῶν, εὐνόητον ὅτι ἱκανῶς ἐξυπηρετεῖται ὁ τῆς Ρωσίας ἀγὼν ἐν τῇ τελείᾳ ἐκτελέσει τοῦ συμβολαίου τῇ 1)13 ἰουλίου ἐπὶ βλάβῃ τῶν μαυμοθεπτῶν τῆς συντηρητικῆς Ἀγγλίας, ὑπὲρ ὧν ἄφθονον κατ' ἐπισήμους περιστάσεις σπένδουσα καμπανίτην ἔλαιον ἐρριπτεν εἰς τὸ ὑπὸ τὸν κοχλάζοντα πραξικοπηματικὸν λέβητα πῦρ καὶ συνετέλει εἰς τὴν παρὰ δρακὸς ἀνθρώπων ἀθέτησιν τῶν ἐπισημοτέρων διεθνῶν συμβολαίων, τῶν διεπόντων νῦν τὰ τῆς Δύσεως. Μόνη ἡ ταραχὴ τῶν κυριωτέρων ὀργάνων, ἅπερ ἐξυπηρετοῦσι τὰ συμφέροντα τῆς τριπλῆς συμμαχίας ἀρκεῖ νὰ καταδείξῃ οἷαν ἡ εἰς τὴν ἐξουσίαν πιθανὴ ἀνόδος τοῦ κ. Γλάδστωνος προσιωνίζεται μεταβολὴν ἐν τῷ πολιτικῷ ζατρικίῳ τῆς Εὐρώπης.

Καὶ τὸ ζήτημα δὲ τοῦ Μαρόκου οὐ μικρὰν κέκτηται σπουδαιότητα συνεπεία τῶν ἐν αὐτῷ συγκρουομένων, συμφερόντων ἕνεκα τῆς ἀντιζηλίας τῶν κυριωτέρων τῆς Εὐρώπης δυνάμεων, οἷαι ἡ Γερμανία, ἡ Ἀγγλία, ἡ Γαλλία, ἡ Ἰσπανία. Ἐν ταῖς πρωτενοῦσαις τῶν κρατῶν τούτων πολλὰ καὶ ποικίλλαι ἐπικρατοῦσιν ιδέαι περὶ τῆς μελλούσης ἐν τῇ ἀφρικανικῇ ταύτῃ αὐτοκρατορίᾳ καταστάσεως καὶ διὰ τοῦτο αἱ κυβερνήσεις αὐτῶν ἀνθαμιλλῶνται ἐν τῇ καταλήψει σπουδαίας θέσεως ἐν ταῖς χώραις τοῦ ἀφρικανοῦ κυριάρχου, τοῦ ὄντος μὲν συναισθανομένου τὸ ἀνεξάρτητον τῆς χώρας αὐτοῦ καὶ ἀγωνιζομένου νὰ περιφρουρῇ τὴν ἀνεξαρτησίαν ταύτην ἀπὸ παντὸς περιορισμοῦ, ἀλλὰ καὶ προσκρούοντος ἐναντίον πολλῶν προσκομμάτων, παρεμβαλλομένων ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν ἐν Φεζ ἀντιπροσώπων τῶν εἰρηνικῶν δυνάμεων καὶ ἰδίᾳ τοῦ ἀγγλου, ὅστις καὶ διὰ τῆς ἀναπετάσεως τῆς ἀγγλικῆς σημαίας ἐξῆψε τὰ πνεύματα τοῦ μαροκινικοῦ λαοῦ καὶ προῦκάλεσεν οὕτω διαμαρτυρίαν τούτου, περιαγαγούσαν τὸν Μούλεϋ Χασὰν εἰς δυσχερὴ θέσιν, ἃ τε εὐρεθέντα μεταξὺ σφύρας καὶ ἄκμονος, ἥτοι ἀφ' ἑνὸς μὲν τῶν ἀξιώσεων τῆς μεγάλης Βρετανίας, ἀφ' ἑτέρου δὲ τῆς ἐξάψεως τῶν ὑπηκόων. Τὴν σπουδαιότητα τοῦ πράγματος ἐξῆρεν ὅτι μᾶλλον ὁ τελευταῖος διορισμὸς τοῦ παρὰ τῇ Ὑψ. Πύλῃ γερμανοῦ πρεσβευτοῦ κ. Ράδοβιτς ἐν Μαδρίτῃ, ὅπου εὑρῆται ἡ σκοπιὰ τῶν ἐν Μαρόκῳ γινομένων, ἐγκριτα δὲ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ τύπου ὄργανα ἐφίστῳσιν ἐπὶ τούτῳ τὴν προσοχὴν τῆς ἐν Παρισίοις κυβερνήσεως ὅπως μὴ καθυστερήσῃ τῶν λοιπῶν ἐν τῇ αὐτοκρατορίᾳ τῆς Ἀφρικῆς καὶ παράσχῃ ἀφορμὴν εἰς βλάβην σπουδαίων συμφερόντων τῆς Δημοκρατουμένης χώρας ἐν τῇ ὁμῶς τῇ Ἀλγερίᾳ αὐτοκρατορίᾳ τοῦ Μαρόκου,

Ὑπὸ τὴν ἐποψὴν δὲ τῶν κατὰ τόπους διαδραματιζομένων, τοὺς ἐν Ἰταλίᾳ ἀννυσχεῖ λίαν ἡ οἰκονομικὴ κατά-

στασις, ἡ βαίνουσα κατὰ κρημνοῦ ἐπὶ τῇ ἐξωτερικῇ πολιτικῇ τοῦ βασιλείου, ἣν ἐγκαινισθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἐκ Στραδέλας πολιτευτοῦ ἐξηκολούθησεν ὁ ἐκ Παλέρμου, ὁ πασχων μὲν νῦν τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀλλὰ καὶ οὐδέποτε καμπτόμενος ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἐπισκηπνάντων τῇ χώρᾳ αὐτοῦ δεινῶν διὰ τῆς συνεχίσεως τῆς μετὰ τῆς αὐστρογερμανικῆς συμμαχίας συνθήκης. Ὁ κ. Γιολίτης διὰ τῆς προλήψεως τοῦ κ. Γριμάλδου ἐλπίζει ὅτι θὰ ἐπιτευχθῶσι πάντα ὅσα ἐσκόπει νὰ πράξῃ ὁ προκάτοχος αὐτοῦ ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν οἰκονομικῶν, ἀλλ' ἀτυχῶς οὔτε ὁ μὲν οὔτε ὁ δὲ δύναται νὰ πράξῃ τι, ὅταν ἐλλείπῃ ἡ τῆς ἐνεργείας βάσις, ὅταν δηλαδὴ ὁ λαὸς εἶναι ὑπόχρεως νὰ συντηρῇ στοράτῳ, ἐπιβάλλοντα αὐτῷ ὑπερτέρας τῶν δυνάμεων θυσίας, ἀνευ οὐδεμιᾶς ἀνάγκης, ἀπλῶς δὲ καὶ μόνον ὕπως ἡ Ἰταλία φανῇ συνεπὴς πρὸς τὰς ἐκ τῆς τριπλῆς συμμαχίας ἀπορροεύσας ὑποχρεώσεις ἢ καὶ τὰς ἀξιώσεις καὶ ἀπαιτήσεις τὴν μεγαλομανίαν πασχόντων πολιτικῶν αὐτῆς ἀνδρῶν.

Τοὺς ἐν Γαλλίᾳ μικροῦ δεῖν ἐτάραττεν ὑπουργικὴ κρίσις ἕνεκα τοῦ ζητήματος τῆς Δαχομαῖας. Ἀχρι τοῦδε ἐν τῇ ἀποικίᾳ ταύτῃ δὲν ὑπῆρχε συνεννόησις τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν κατὰ ξηρὰν δυνάμεων καὶ τοῦ διοικητοῦ τῶν κατὰ θάλασσαν, ἐντεῦθεν δὲ ἐπῆλθον καὶ τὰ ἀλλεπάλληλα παθήματα τῶν Γάλλων ἐν τῇ μαύρῃ ἡπείρῳ. Τὸ ζήτημα ἀνακινήθην ἐν τῇ βουλῇ προῦκάλεσε κρίσιν ὑπουργικὴν, ἀποσοβηθεῖσαν τῇ μεσολαβήσει τοῦ προέδρου τῆς δημοκρατίας καὶ τῇ θυσίᾳ τοῦ τέως ὑπουργοῦ τῶν ναυτικῶν κ. Καβαινιάκ, ἀντικατασταθέντος διὰ τοῦ κ. Βουρδῶ.

Ἐν Βελγίῳ τὸ ζήτημα τοῦ συντάγματος εὑρῆται νῦν ἐν τῇ κυριωτέρᾳ αὐτοῦ φάσει καὶ σύμψας ὁ ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ κόσμος τὴν προσοχὴν ἔχει ἐστραμμένην πρὸς τὴν Συντακτικὴν, ἥτις συνῆλθε τῇ παρελθούσῃ τετάρτῃ καὶ ἤρξατο τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς διὰ λόγου τοῦ βασιλέως Λεοπόλδου. Τὸ ζήτημα τῆς ἀναθεωρήσεως τοῦ συντάγματος ἐν Βελγίῳ κέκτηται οὐ μικρὰν σπουδαιότητα συνεπεία τῶν διαπληκτισμῶν τοῦ κληρικοῦ κόμματος πρὸς τὸ φιλελεύθερον ἐν δυὶ κυρίως ζητήμασι, περὶ ἃ κυρίως στραφίσεται ἡ τῆς Συντακτικῆς μέριμνα καὶ προσοχή. Ἀπὸ ἐτῶν ἥδη ὁ βελγικὸς λαὸς ἐξίτηι τὸ δικαίωμα τῆς καθολικῆς ψηφοφορίας, ἀντικαθιστώσης τὴν περιορισμένην, καθ' ἣν τὸ δικαίωμα ψήφου εἶχον ἄχρι τοῦδε 130000 μόνον πολῖται· ἐπομένως ἡ συντακτικὴ ἵναγκασμένη εἶναι νὰ μεταβάλῃ τὸ σχετικὸν ἄρθρον τοῦ συντάγματος τοῦ Βελγίου καὶ νὰ τροποποιήσῃ αὐτὸ κατὰ τρόπον εὐρύνοντα τὸ τῆς ψηφοφορίας δικαίωμα καὶ ἱκανοποιούντα τὰς εὐχὰς τοῦ βελγικοῦ λαοῦ, βλέποντος ὅτι κατὰ τὸν αἰῶνα τούτον τῆς ἐλευθερίας μόνος αὐτὸς σχεδὸν ἐκ τῶν πεπολιτισμένων λαῶν στερεῖται τὸ δικαίωμα τοῦ δίδειν τὴν ψήφον αὐτοῦ καὶ ἐκφράζειν τὴν γνώμην περὶ τῶν εἰς αὐτὸν ἀφορῶντων. Σπουδαῖον ὡσαύτως εἶναι καὶ τὸ δεύτερον ζήτημα, τὸ τοῦ δικαιώματος τοῦ βασιλέως τοῦ ἐπιδιοκιμᾶν ἢ ἀποδοκιμᾶν τὰ ὑπὸ τῆς ἐθνικῆς ἀντιπροσωπείας ψηφιζόμενα νομοσχέδια. Λεοπόλδος ὁ Β' ἐν τῇ ὑπὲρ τοῦ συμφερόντων τῶν ὑπηκόων αὐτοῦ μερίμνῃ ἀξιοῖ ὅπως ἔχη καὶ τὸ δικαίωμα τῆς ἀμέσου εἰς τὸν λαὸν ἐκκλήσεως, ὅταν ἡ τῶν ἀντιπροσώπων βουλὴ ἐπιψηφίσῃ καὶ ἐγκρίνῃ νομοσχέδιον, ἥκιστα συνᾶδον πρὸς τὰ συμφέροντα τοῦ λαοῦ. Προσέτι τὺος ἐν Βελγίῳ ἀπασχολεῖ καὶ τὸ τῶν ὀχυρωμάτων ζήτημα ἐπὶ σκοπῷ τοῦ ἐξασφαλίσαι τὴν οὐδετερότητα τῆς χώρας ἐν περιπτώσει εὐρωπαϊκοῦ πολέμου.

Παραπλήσιον πρὸς τὸ τελευταῖον τοῦτο ζήτημα ἐπι-

σπᾶται τὴν προσοχὴν καὶ τῶν ἐν Ἑλβετία, ὅπου τὰ ὀχυρώματα τοῦ ἁγίου Γοθάρδου καὶ τοῦ ἁγίου Μανρικού προῦκάλεσαν ἤδη σφοδρὰν συζήτησιν ἐν τῷ ὁμοσπονδιακῷ συμβουλίῳ, καταλίξασαν εἰς τὴν χορηγίαν τοῦ ἀναγκαιοῦντος εἰς τὴν ἐργασίαν ταύτην ποσοῦ. Εἰς τὴν ἀνησυχίαν ὅμως τῶν ἐν τῇ ἡρωϊκῇ δημοκρατίᾳ πολιτευτῶν συμβάλλεται καὶ τὸ ἐσχάτως δημοσιευθὲν φυλλάδιον περὶ τῆς **Οὐδετερότητος τῆς Ἑλβετίας**, ὅπερ ἀνασκευάζουσαι ἐνταῦθα τῶν κυβερνητικῶν ἐφημερίδων τῆς Ἰταλίας, διατείνονται ὅτι οὐδέποτε ἡ Ἰταλία διεννοήθη νὰ καταπατήσῃ τὴν Ἑλβετικὴν οὐδετερότητα καὶ ὅτι ἐν περιπτώσει ἀνάγκης τὰ Ἰταλικά στρατεύματα δὲν θὰ διαβῶσι τὴν Ἑλβετίαν, ἀλλὰ θὰ προελάσωσι δι' ἐτέρας ὁδοῦ πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ ἐν Ἀλσατία καὶ Λυθαργηγίᾳ. Βεβαίως ἐν ταῖς κρίσεσι ταύταις ἐνυπάρχει ἐκ πρώτης ὄψεως καθυσχύσεις τῶν Ἑλβετῶν περὶ τοῦ ἀσφαλοῦς τῆς οὐδετερότητος αὐτῶν, ἀλλὰ βαθύτερον ἐξεταζομένου τοῦ πράγματος ἀνευρίσκεται ὅτι παρὰ ταῖς τρισὶ συμμάχοις ὑποβάλλεται πάντοτε ἡ ἰδέα τοῦ ἔχειν τὴν Ἑλβετίαν πρόχειρον μέσον συνενώσεως τῶν στρατῶν αὐτῶν ἐν τῷ ἀπειλουμένῳ σημείῳ, παρὰ τὰς πολλάκις ἐπαναληφθείσας διακηρύξεις τῶν ἐν Βερολίῳ καὶ Βιέννῃ καὶ Ρώμῃ διὰ στόματος τῶν κυριωτέρων αὐτῶν ὀργάνων ὅτι οὐδέποτε καταπατηθήσεται ἡ οὐδετερότης τῆς Ἑλβετίας καὶ ὅτι μάλιστα τὴν τοσαύτην καταβάλλεται δαπάνην πρὸς ἀνέγερσιν ὀχυρωμάτων κατ' ἀνυπόκτου ἔχθρου.

Ἡ ρῆξις Σουηδίας καὶ Νορβηγίας εὔρηται ἐν κρίσιμῳ σημείῳ. Ἡ ἄρνησις τοῦ βασιλέως Ὁσκάρος ὅπως ἐπικυρώσῃ τὰς ἀποφάσεις τῆς ἐν Χριστιανίᾳ Βουλῆς περὶ χωρισμοῦ τῆς ἀντιπροσωπείας τῶν δύο χωρῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἐξηρέθισε λίαν τὰ πνεύματα τῶν ἐν τῇ νορβηγικῇ πρωτευούσῃ καὶ προῦκάλεσεν οὕτως οὐ μόνον τὴν τοῦ ὑπουργείου παραίτησιν, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐντόνους διαμαρτυρίας τῶν μελῶν τῆς Βουλῆς. Εἰς πάντα ταῦτα ὁ βασιλεὺς Ὁσκάρος οὐδὲν ἔδειξε δεῖγμα ταραχῆς, μάλιστα δὲ καὶ ἐξεδήλωσε τὴν πρόθεσιν αὐτοῦ τοῦ νὰ ἐμμένῃ ἡ ἀκαμπτος εἰς τὰς προτέρας αὐτοῦ ἀποφάσεις. Ἡ πολιτεία αὕτη καὶ ἡ ἐπιμονὴ τῶν ἐν Στοκόλμῃ, ὑποστηρίζοντων τὴν γνώμην τοῦ Ὁσκάρος, ἐπὶ μᾶλλον ἐξερεθίζει τὸ δημόσιον ἐν τῇ Νορβηγίᾳ πνεῦμα, ὅπερ, τὴν ἐλευθερίαν αὐτοῦ συναισθανόμενον, ἐμμένει εἰς τὸ σχέδιον τοῦ χωρισμοῦ τῆς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἀντιπροσωπείας τῶν δύο σκανδιναυικῶν κρατῶν. Ἰδίᾳ τῷ ριζοσπαστικῷ καὶ τῷ ἐθνικῷ κόμμῳ ὑπὸ τοιαύτην ἐργάζεται ἐννοίαν, ὡς τοῦτο κατεδείχθη διὰ τῆς ἐκλογῆς ἀντιπροσώπων, δυσμενῶς ἐχόντων πρὸς τὸν χωρισμὸν τῶν δύο κρατῶν καὶ μάλιστα πρὸς τὸ πρόγραμμα τοῦ εἰρημένου κόμματος, τὸ κατεστὶν εἰς τὴν πολιτικὴν αὐτονομίαν τῆς Νορβηγίας. Ὁ εὐρωπαϊκὸς τύπος μετὰ προσοχῆς παρακολουθῶν τὰ κατὰ τὴν ἀνέλιξιν τοῦ ζητήματος τούτου, δὲν ἀποκρύπτει ὅτι τὸ ζήτημα μεγάλῃν κέκτηται σοβαρότητα καὶ τούτου ἕνεκεν ἐκφράζει τὴν εὐχὴν ὅπως μὴ ἐκτραχυνθῇ ἡ ρῆξις τῶν ἐν Νορβηγίᾳ πρὸς τοὺς ἐν Στοκόλμῃ καὶ ὅπως τὸ σοβαρὸν τοῦτο ζήτημα ἐξομαλισθῇ κατὰ τρόπον εὐάρεστον εἰς ἀμφότερα τὰ συμβαλλόμενα μέρη μετὰ τοσοῦτον μακρὸν ἄμα καὶ κοινὸν πολιτικὸν βίον.

Τῶν ἐν Ἑλλάδι τὴν προσοχὴν ἀπορροφᾷ ὁ διεξοδικὸς λόγος τοῦ κ. Τρικούπη, ἐπαγγελλομένου διὰ καταλλήλων οἰκονομικῶν μέτρων τὴν ἀνόρθωσιν τῆς πίστεως τοῦ βασιλείου.

ΕΠΕΝΕΣΤΟΥ ΚΟΥΡΤΙΟΥ

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΖΟΜΕΝΗ ΥΠΟ

Μ. Ε. ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΥ.

Τέλος ταῖς ροπαῖς ταύταις προσετέθη ἡ τῶν ξένων λαῶν. Κατὰ τὴν ὥραν ταύτην ἄρχεται θρησκευτικὸς τις μετασχηματισμός, οὗ τὰ κυριώτατα ἀποτελέσματα δὲν διαφεύγουσιν ὅλως τὴν ἱστορίαν εἶναι ἡ περιόδος τῆς ἀπὸ τοῦ προελληνικοῦ ἢ πελασγικοῦ αἰῶνος εἰς τὸν ἑλληνικὸν αἰῶνα μετάβασις, εἶναι ἡ περίοδος, καθ' ἣν ἡ ἑλληνικὴ φαντασία διὰ σειρᾶς διαδοχικῶν δημιουργιῶν παράγει τὸν κόσμον τῶν θεῶν αὐτῆς. Πράγματι, ὅτε αἱ πελασγικαὶ φυλαὶ παρεδύρθησαν ἐν τῇ διεθνείᾳ κινήσει καὶ ὁ κύκλος τῶν σχέσεων αὐτῶν πύρυνθη, ἐνόμισαν ὅτι καὶ νέων θεῶν ἐδέοντο, διότι ἀμφέβαλλον ὅτι ἡ προστασία τῶν ἰδίων ἡδύνατο νὰ ἐπεκταθῇ πέρα τοῦ στενοῦ ὁρίζοντος, ἐν ᾧ μέχρις ἐκείνου ἦσαν περικλεισμένοι.

ὑπὸ τὴν ἐποχὴν ταύτην οὐδὲν γονιμώτερον τῆς τῶν ἀπλοϊκῶν τούτων φύλων θύναφειας πρὸς τοὺς Σημίτας. Ἀκριβῶς διὰ τὴν φυσικὴν ἀντίθεσιν τῆς ἰδιοσυγκρασίας τῶν δύο φυλῶν οἱ Ἄριοι καὶ Σημίται ἔσχον ἐπ' ἀλλήλων μεγάλῃν ροπὴν, ἥς τὴν πρωτοβουλίαν ἔλαβον οἱ Σημίται, ἅτε μᾶλλον πεπολιτευμένοι, διότι σχετικῶς πρὸς τοὺς Ἀρίους, ἐδραιωτέροις, σταθερωτέροις καὶ βαρύτεροις, ἦσαν ἐλευθερώτεροι, ὀξυδερκέστεροι καὶ ἐφευρετικώτεροι.

Οἱ Φοῖνικες ἐπωφελήθησαν ἐκ τῆς θρησκείας εἰς σύναψιν φιλικῶν σχέσεων πρὸς τὰ ἐπὶ τῶν ἀκτῶν ἐνιδρυμένα πελασγικά φυλά, ὡς ἐνωτικὸν δὲ σύνδεσμον ἔλαβον τὰς θρησκευτικὰς ἰδέας τῶν Φοινίκων, ἰδίᾳ δὲ τὴν τοῦ Πελασγικοῦ Διός, ὃν ἐταύτισαν τῷ Βάαλ αὐτῶν¹. ὑπὸ τὴν προσταδίαν αὐτοῦ ἔταξαν τὰς ἀγορὰς αὐτῶν, οὕτω δὲ ὁ θεὸς ἐκλήθη Ζεὺς **Ἐπικοίνιος**, ἥτοι κοινῇ λατρευόμενος².

Οὕτως ἀνταπεκρίνεται πρὸς τὸν Βάαλ-Σάλαμ, τὸν «θεὸν τῆς εἰρήνης», ὃ ὑπὸ τὸ ὄνομα **Σάλαμ** ἢ **Σαλαμὶς** ἦσαν καθιερωμένοι οἱ τόποι, ἐν οἷς ἡ εἰρήνη ἦν διὰ συνθηκῶν ἡσθαλισμένη. Οἱ Φοῖνικες εἰσέγαγον ὡσαύτως τὴν λατρείαν τῶν πλανητῶν, ἐπινοοῦντο ὑπὸ τῶν Σημιτῶν τῆς Ἀνατολῆς, ἐδίδαξαν τοὺς Πελασγοὺς νὰ ὑπολαμβάνωσι τοὺς ἀστέρας θεότητας κυβερνώσας τὸν κόσμον καὶ νὰ κανονίζωσι κατὰ τὰς κινήσεις αὐτῶν τὰ δημόσια καὶ ἰδία πράγματα. Ἐπὶ τέλους εἰσέγαγον ἐτι ἐξ Ἀνατολῆς τὴν λατρείαν τῶν εἰκόνων, ὧν τὸ θέλητρον ὑπηγάγετο τοὺς ἰθαγενεῖς Πελασγοὺς. Οὗτοι δὲν ἡδυνήθησαν ν' ἀντιστῶσι καὶ ἐλάτρευσαν τοὺς θεοὺς τῶν ξένων, οἵτινες ὑπὸ πολλὰς ἐπόψεις ἦσαν ὑπέρροχοι αὐτῶν, τὰς ἐπιτυχίας δὲ αὐτῶν τούτων τῶν ξένων ἀπέδωκαν ταῖς εἰκόσιν, ὥς πανταχοῦ, ἐν τε γῇ καὶ θαλάσσῃ, συνεπλήγοντο. Αἱ τῶν θεοτήτων εἰκόνες (ἑῷανα) δὲν εἶναι ἐγχώριον προϊόν, πρὸς τοῖς ἄλλοις δὲ τὰ ποδιαῖα τὸ ὕψος ἀγαλμάτια, τὰ ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων λατρευόμενα κατὰ μῆκος τῶν ἀκτῶν, θεωρητέα ὡς εἰδῶλα, εἰσαχθέντα ὑπὸ τῶν φοινίκων ναυτῶν³.

Τὸ πρῶτον τοῖς Πελασγοῖς ἐμφανισθὲν ὁμοίωμα ἦν τὸ τῆς Ἀστέρας, εἰς τὴν εἰδικὴν λατρείαν τῆς ὁποίας οἱ χαναναῖοι ἔμποροι ἦσαν τοσοῦτον ἀψώδιστοι, ὥστε δὲν ἐπέβαινον τῶν πλοίων, ἀν μὴ συνεπλήγοντο καὶ τὴν εἰκόνα αὐτῆς, ὅπουδὲν

1. Περὶ τῆς τοῦ φοινίκικοῦ Βάαλ καὶ τῆς μονοθεϊστικῆς ἰδέας, ἐκπροσωπούμενης ὑπὸ τοῦ τύπου τοῦ Διός, σχέσεως ἴδε De Vogüé, *Journal asiatique*, 1867, σ. 135.

2. Περὶ τοῦ ἐν Σαλαμῖνι Διὸς ἐπικοίνου ἴδε Ἡσύχιον ἐν λ. εἰς πικκοίνιος, Movers. *Colon. der Phaenizier*. σ. 239 καὶ E. Curtius, *Sieben Karten zur Topographie Athens*, σ. 9.

3. Περὶ τῶν ὀρειχαλκίνων τούτων ἀγαλμάτων τῶν Διοσκούρων ἢ Κορυβάντων ἴδε Πικσαν., Γ', κδ', 5, Gerhard, *Poseidon*, ἐν ταῖς *Abhandl. d. Preuss. Akad.*, 1850, σ. 194.